

Alícia Gorina

El text viu

Textualitat contemporània, Pausa 37 (2015)

En el treball creatiu d'Alícia Gorina, el text és un material més, sovint convertit en imatges i emocions. És una relació complexa i gairebé indescriptible (en paraules) d'intimitat i submissió, que varia molt segons l'espectacle.

Ho confesso: no em sento còmoda escrivint sobre aspectes dramàtics, sobre la meua relació amb el text en els meus processos creatius en aquest cas. Mai no hi havia reflexionat, i ara que ho intento a partir de la premissa proposada hi ha alguna cosa en mi que es resisteix a fer-ho. En certa manera, això em preocupa perquè potser simplement és que no en sé. O que em fa por o mandra, que seria molt pitjor. O potser no em sento legitimada per fer-ho. Però prefereixo pensar que és per algun motiu més profund i més complex. M'adono dolorosament que el meu treball amb el text està fora del meu control. Per una banda, parteixo conscientment de no centrar el meu treball creatiu en el text, pretenc que el text sigui només un material més, perquè no vull que m'esclavitzí, que em freni, i per això a vegades fins i tot el menystinc, sobretot si l'autoria legal és meua (sóc força més respectuosa quan és aliena), converteixo el text en imatges i és a partir d'aquestes que treballo l'escenari, però en fer-ho alhora m'aferro justament al text, potser per por, com si fos un refugi, però amb passió, perquè és allò sòlid que em permet desenvolupar lliurement la creació. Finalment, quan amb perspectiva miro cap a enrere m'adono que, contra la meua voluntat, el text ha esdevingut un element vital en els meus espectacles, la majoria de les vegades no només el punt de partida, sinó la base de tot el meu recorregut creatiu. La veritat és que la meua relació amb l'ús del text és impulsiva, intuïtiva, molt diferent a cada espectacle, i em costa extreure'n conclusions concretes, coherents, racionals i elaborades com sona l'enunciat formulat. En el fons, qualsevol intent de descriure el meu vincle amb el text em sona injust perquè no aconsegueixo reflectir amb paraules la relació de profunda intimitat i submissió que hi estableixo. Només m'atreveixo a dir que m'és impossible imaginar que els textos que he pujat a un escenari tinguin sentit més enllà dels meus espectacles, en tot cas no seria el sentit que els he donat jo i, per tant, deixarien de ser els mateixos textos. I és que, en el fons, me n'apropio de forma despietada sigui quin sigui el seu origen, a partir del moment que jo hi treballo passen a ser meus, i em converteixo jo en la seva autora. Aquesta és la relació real que hi estableixo. Preferències textuals? Cap. Text teatral, contemporani, postmodern... no ho sé, per a mi són etiquetes, paraules buides, que ressonen en alguna banda però no troben un lloc en mi per situar-se. Formen part de la teoria, de l'anàlisi, de la intel·lectualitat, però no formen part de la creació, com dolor, peregrinació, amor, nuesa, fragilitat... Aquest seria en realitat el meu vocabulari.

No em puc donar respostes. Crec que em resisteixo a escriure sobre aspectes dramàtics perquè és com si d'alguna manera volgués preservar la visceralitat de la creació, i em nego a teoritzar-hi, a definir-ho, encara que a mi mateixa em soni molt ingenu.

Mots clau: creació escènica

Entrada anterior
L'escriptura que controla

Entrada posterior
L'escriptura i l'autoengany

Últims números[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:

pausa@salabeckett.cat

**Diputació
Barcelona**

Institut del Teatre